

РЕШЕНИЕ

№ 22345

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4395** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на А. Ю. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 2, чрез процесуален представител адв. И. Л. Д., срещу Заповед № ЧР-СП-367/26.03.2024 г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като немотивирана, издадена при съществено нарушение на административно- производствените правила, в противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Посочва се, че липсват конкретни мотиви и доказателства, в какво се е изразява обективната невъзможност на жалбоподателя да изпълнява служебните си задължения. Моли съда за отмяна на заповедта.

В открито съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло чрез процесуалния представител на жалбоподателя адв. И. Л. Д.. Иска се от съда да уважи жалбата като основателна. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /председателя на УС на А./, се представлява от юрк. С., който в съдебно заседание и депозираните писмени бележки излага съображения за неоснователност на жалбата, иска оставянето и без уважение. Претендира

съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приетата административна преписка, в т.ч. кадровото досие на жалбоподателката, че А. Ю. А., в периода от 2008 г. до 22.08.2022 г. /14 години/ по силата на служебно правоотношение е заемала длъжността „Главен Експерт в Отдел „Подготовка на проекти по ОП „Транспорти транспортна инфраструктура“, Дирекция „Изпълнение на проекти по ОП „Транспорти транспортна инфраструктура 2014-2020“ в А.. От 22.08.2022 г. до 09.11.2023 г. по силата на 82, ал. 1 ЗДСл. А. Ю. А. е преназначена на длъжността „Директор на Дирекция Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“ /АОЧРУС/ на АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА, съгласно Заповед № ЧР-СП-658/22.08.2022г. на Председателя на А. /л.349 от делото/. С Доклад от 09.11.2023 г. от Председателя на УС на А. /л.286 от делото/, г-жа А., е уведомена, че се прекратява преназначаването като директор АОЧРУС и следва да заема длъжността ми преди преназначението, а именно: „Главен Експерт в Отдел „Подготовка на проекти по ОП „Транспорт и транспортна инфраструктура“, Дирекция „Изпълнение на проекти по ОП „Транспорти транспортна инфраструктура 2014-2020“, по силата на Заповед № ЧР-СП-621/09.11.2023г. /л. 284 от делото/, връчена при отказ.

Със Заповед № ЧР-СП-136/17.03.2023г. държавният служител е повишен от ранг I младши в ранг V старши, считано от 01.03.2023г.

Установено е по делото и не е спорно между страните, че за периода от 10.11.2023 г. до момента на прекратяването на служебното правоотношение – 27.03.2024 г., жалбоподателката е ползвала отпуск поради временна неработоспособност и по тази причина не е изпълнявала реално длъжността „Главен Експерт в Отдел „Подготовка на проекти по ОП „Транспорти транспортна инфраструктура“, Дирекция „Изпълнение на проекти по ОП „Транспорти транспортна инфраструктура 2014-2020“.

Установява се от приложеното от ответната страна Експертно Решение № 00084 от 15.02.2024г. на ТЕЛК при II МБАЛ-С. ЕАД /същото изрично посочено в оспорената заповед/, че по жалба на работодателя А. е отменено Решение на ЛКК № 37/05.01.2024г., във връзка с издаден болничен лист № Е 1196903, за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г. на А. Ю. А., като неправилно, като за посочения период лицето не е било в състояние на временна неработоспособност и е могло да изпълнява служебните си задължения.

От приложеното лично кадрово досие на жалбоподателката се установява, че получаваните за периода на работа по служебно правоотношение с А., е получавала оценки за работата си приоритетно определяни като „изпълнението надвишава изискванията“ за длъжността. На същата е наложено едно дисциплинарно наказание „Забележка“, със Заповед № РД-11-1156/28.08.2023г. на Председателя на УС на А..

Служебното правоотношение с А. Ю. А., е прекратено с оспорената в настоящото производство Заповед № ЧР-СП-367/26.03.2024 г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, издадена на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл.

В мотивите на заповедта е отразено, че служебното правоотношение на

жалбоподателя се прекратява във връзка с обективна невъзможност за изпълнение на служебните му задължения, извън случаите на чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, изразяващи се в липса на качества, свързани с преките задължения за изпълнение функциите на длъжността „главен експерт“. Изложено е, че на служителя липсва инициативност, комуникативност, ефективност и резултатност при изпълнение на служебните му задължения, свързани със заеманата от него длъжност. В заповедта е отразено, че именно чрез действията и бездействията жалбоподателят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи, системно не спазва законоустановеното работно време. Същевременно в заповедта е посочено, че от Експертно Решение № 00084 от 15.02.2024г. на ТЕЛК при П МБАЛ-С. ЕАД, с което е отменено Решение на ЛКК № 37/05.01.2024г., във връзка с издаден болничен лист № Е 1196903, за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г. на А. Ю. А., като неправилно, като за посочения период лицето не е било в състояние на временна неработоспособност и е могло да изпълнява служебните си задължения, е видно, че това „несъмнено е нарушение на трудовата дисциплина регламентирано в Кодекса за поведението на държавния служител“.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В съответствие с изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в границите на неговата териториална и материалноправна компетентност – председателя на УС на А., който на основание чл. 11, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура", назначава и освобождава служителите на агенцията.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържа всички изискващи се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобитият ранг на държавна служба.

Съдът намира обаче, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от същия закон.

В оспорената заповед липсват мотиви и не е посочено в какво точно се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения.

Посочването на правното основание и декларативно заявеното, че на служителя липсва инициативност, комуникативност, ефективност и резултатност при изпълнение на служебните му задължения, всъщност се приравнява на пълната липса на мотиви, в какво се състои тази обективна невъзможност.

Също така бланкетното посочване, че чрез действията и бездействията си служителят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи, представлява липсата на мотиви и препятства правото на защита на държавния служител да обори фактическите основания в заповедта, доколкото такива въобще не са изложени.

Посочването на Експертно Решение № 00084 от 15.02.2024г. на ТЕЛК при II МБАЛ-С. ЕАД, с което е отменено Решение на ЛКК № 37/05.01.2024г., във връзка с издаден болничен лист № Е 1196903, за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г. на А. Ю. А., като нарушение на трудовата дисциплина, също е бланкетно и по своя характер неотнормируемо към нормата на чл. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, доколкото визира виновно поведение на държавния служител, което е извън обхвата на безвиновното поведение по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. В действителност единственият акт по административната преписка, въз основа на който е издадена оспорената заповед е Доклад от инж. Й. В.-член на УС на А., Вх. № 93-01-2459/26.03.2024г., който не може да бъде квалифициран като акт, в който са изложени мотиви на оспорената заповед, доколкото, същия е с идеунтично съдържание на заповедта и не сочи факти, обстоятелства и доказателства, съставомерни към нормата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

При това положение, липсата на мотиви, които да сочат за обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съдът намира, че е налице и нарушение на материалния закон.

Спорът по делото касае за наличието на основанията по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме). Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин. Настоящият състав следва да отбележи, че в разпоредбите на ЗДСл не се съдържа нормативно определение на понятието „обективна невъзможност“, прието като материалноправна предпоставка за

упражненото от органа субективно право. Съгласно константната съдебна практика, за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е необходимо да са изпълнени три кумулативни предпоставки: а/ да е създадена нова фактическа обстановка; б/ същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и в/ причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението (Решение № 9296/10.07.2020 г. по адм. д. № 2490/2020 Г., V-то отд. на ВАС). Т. е. , в този случай се касае за безвиновно поведение на държавния служител.

В конкретния случай посочените от органа по назначаване бланкетни фактически основания за издаване на заповедта, базиращи се на липса на ефективност, комуникативност и ефективност, не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си. Неизпълнението и некачественото изпълнение на служебните задължения не са в резултат на обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, а от неправомерни действия на служителя, изключващи възможността за прилагане на безвиновното основание за прекратяване на служебното правоотношение по инициатива на органа по назначаването на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В случая конкретни фактически обстоятелства относно твърдяната обективна невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения липсват.

В приложената и приета от съда административна преписка не се съдържат доказателства, които позволяват да се установи конкретна фактическа обстановка, която се субсумира в хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл обща и във всеки отделен случай органът по назначаването следва да посочи конкретни факти, които изпълват съдържанието ѝ. От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че жалбоподателят е бил повишаван в ранг неколккратно от органа по назначаването, като рангът съгласно чл. 73 от ЗДСл е израз на професионалната квалификация на държавния служител като съвкупност от знания и умения, необходими за качествено изпълнение на длъжността. Повишаването в ранг се извършва въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител, което опровергава соченото в заповедта неизпълнени и некачествено изпълнение на служебните задължения на жалбоподателя.

По изложените съображения, съдът приема, че не се доказва и не е налице посоченото в оспорената заповед правно основание по чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, при което оспорената заповед се явява незаконосъобразна и е налице отменителното основание по чл. 146, т.4, т.5 от АПК, като същата е издадена в нарушение на материалния закон и целта на закона.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено без да е налице обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Правото на органа да прекрати служебното правоотношение е упражнено в противоречие със закона. Заповедта като незаконосъобразна следва да се отмени.

С оглед изхода на делото в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, в размер на 1500 лв. - платено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен списък за разноски и доказателства към него.

Водим от горното, Административен съд София-град, I отделение, 63 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по Жалба на А. Ю. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 2, Заповед № ЧР-СП-367/26.03.2024г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл е прекратено служебното и правоотношение, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на А. Ю. А., ЕГН: [ЕГН], сума в размер на 1500.00 лв. (хиляда и петстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

СЪДИЯ: